Tomislav Marinković

DVE PESME

O JEDNOSTAVNOSTI

Oduvek je tako: dan me razvlači na više
strana nego što ih svet uistinu poseduje.

Često sam, nekad, mislio o tome,
sve više me pritiskala praznina
u koju bi stala bar još jedna strana sveta.

Ili sam osećao da se u toj nedostajućoj strani
krije istinska čovekova sloboda,
ili sam ubeđivao sebe da sloboda uopšte ne postoji.

A sve što čovek nauči, mislio sam, možda
i nije znanje, već ga odsustvo spoznaje
o nesavršenosti sveta teši da je to tako.

Samo na jednostavnost ne pomišljah tada.

A ona beše u svakoj kapljici kiše i svakoj travki
od kojih smo otac i ja gradili naviljke sena
ispred pretećih oblaka, opakih i lepih u isti mah.

Jer jednostavnost je krug, i obline semenki
i plodova zemlje, i savršeni krst, i čovekovo telo
koje simbolizuje sve te oblike.

I zato (sigurno pogađaš), jednostavnosti
ne treba više od pesme
o jednoj strani sveta.

IZ BLIZINE SE TO NE VIDI

Neumoljivi trenuci putuju,
ovde su samo u prolazu.

Prašnjava staza kojom koračam,
dok me sapliću uspomene;

lokalno lišće, što ne zna za težinu i pada
kao lišće u antologijama svetske poezije –
ali pod nogama se gužva
samo na jedan način, stvaran i neponovljiv;

pa pitanje: kuda je isparilo prolećni zanos biljaka,
i drugo pitanje: odakle se vratila jesen, s metlom
koja će počistiti letnje senke i ostaviti
gole suvarke ispod pokislih grana;

onda: nizovi seoskih kuća, što iza rešetkastih kapija
pokušavaju da u miru popodneva odglume večnost.

Iz blizine se to ne vidi, ali sve je već
načeto vremenskom rđom, i pitanja i slike –
pomalo nevažeće, jer se sunce svakog jutra
presvlači i baca novo svetlo na juče,

a krv u venama se još malo pomeri
ka prozirnijoj strani budućnosti.

Kao sličice u mračnoj sali bioskopa,
misli u mojoj glavi.
Snimci naslućenog sopstvenog lika,
koji pozira na poleđini ogledala,

ali nejasni pod lupom privida,
jer jedino vreme ima tačan opis
crta naših lica,
kakve jesu i kakve će biti.

Vreme, čiji rasparčani lik ne može ponovo
biti sklopljen ako nedostaje detalj –
čestica ulične prašine na vetru,
ili olupina broda na dnu mora.

Ili novine što leže na stolu,
presavijene preko teksta
koji upravo govori o vremenu.